

UTRIKESUTSKOTTETS BETÄNKANDE 2/2011 rd

Regeringens proposition till riksdagen om godkännande av konventionen om förbud mot användning, lagring, produktion och överföring av infanteriminor samt om deras förstöring och med förslag till lag om sättande i kraft av de bestämmelser i konventionen som hör till området för lagstiftningen och om tillämpning av konventionen samt till vissa lagar som har samband med den

INLEDNING

Remiss

Riksdagen remitterade den 6 september 2011 en proposition till riksdagen om godkännande av konventionen om förbud mot användning, lagring, produktion och överföring av infanteriminor samt om deras förstöring och med förslag till lag om sättande i kraft av de bestämmelser i konventionen som hör till området för lagstiftningen och om tillämpning av konventionen samt till vissa lagar som har samband med den (RP 15/2011 rd) till utrikesutskottet för beredning.

Utlåtanden

I enlighet med riksdagens beslut har lagutskottet och försvarsutskottet lämnat utlåtanden i ärendet. Utlåtandena (LaUU 14/2011 rd och FsUU 2/2011 rd) återges efter betänkandet.

Sakkunniga

Utskottet har hört

- utrikesminister Erkki Tuomioja
- försvarsminister Stefan Wallin
- enhetschef Kaija Suvanto och enhetschef Markku Virri, utrikesministeriet
- kanslichef Arto Rätty, specialmedarbetare Heidi Fransila och specialmedarbetare Pentti Olin, försvarsministeriet
- lagstiftningsråd Anna-Riitta Wallin, justitieministeriet
- pionjär- och skyddsinspektör Harri Kauppinen, arméstaben, försvarsmakten
- juridisk rådgivare Jani Leino, Finlands Röda Kors
- ombudsman Laura Lodenius, Finlands Fredsförbund — FN-förening rf
- sakkunnig i fredsarbete Jussi Ojala, Kyrkans utlandshjälp.

Dessutom har skriftligt utlåtande lämnats av rättstjänsten vid utrikesministeriet och enheten för straff- och processrätt vid justitieministeriet.

PROPOSITIONEN

I propositionen föreslår regeringen att riksdagen godkänner konventionen om förbud mot användning, lagring, produktion och överföring av infanteriminor samt om deras förstöring som ingicks i Oslo i september 1997.

Konventionen förbjuder användning, lagring, produktion och överföring av infanteriminor. Den ålägger konventionsparterna att förstöra befintliga lager med infanteriminor senast fyra år efter att konventionen har trätt i kraft för parten i fråga. Vidare ska infanteriminor i minerade områden förstöras senast tio år efter att konventionen har trätt i kraft. I konventionen ingår en skyldighet att tillhandahålla hjälp som hänför sig till både minröjning och stöd till minoffer. Den förutsätter årlig rapportering.

Konventionen trädde internationellt i kraft i mars 1999. För Finlands del träder den i kraft den första dagen i den sjätte månaden efter den dag då anslutningsinstrumentet har deponerats.

I propositionen ingår ett förslag till lag om sättande i kraft av de bestämmelser i konventionen som hör till området för lagstiftningen och om tillämpning av konventionen. En straffbestämmelse om brott mot förbudet mot infanteriminor föreslås bli införd i strafflagen. I tvångsmedelslagen föreslås en ändring som tillåter teleavlyssning och bostadsavlyssning för att utreda sådana brott.

Den föreslagna lagen om sättande i kraft av de bestämmelser i konventionen som hör till området för lagstiftningen och om tillämpning av konventionen avses träda i kraft samtidigt som konventionen träder i kraft för Finlands del vid en tidpunkt som bestäms genom förordning av republikens president. Lagarna om ändring av strafflagen och av tvångsmedelslagen avses träda i kraft vid motsvarande tidpunkt som bestäms genom förordning av statsrådet.

UTSKOTTETS ÖVERVÄGANDEN

Motivering

Konventionen — betydelse och mål

En av de viktigaste principerna i de internationella rättsreglerna för krig är att civilbefolkningen ska skyddas. Genom dels regler för hur civila och krigsoffer ska hanteras (särskilt Genèvekonventionerna¹ om skydd för krigsoffer), dels vapenkontroll och nedrustning har man försökt begränsa krigföringsmetoderna och parternas tillgång till vapen. En ansvarslös och summarisk användning av infanteriminor försvårar och riskerar civilbefolkningens liv — också efter en konflikt. Flyktingar återvänder långsammare till sina hemtrakter och den ekonomiska utvecklingen haltar. Dessutom ökar kostnaderna för hälso-

och sjukvård av minorna och hjälporganisationernas arbete försvåras.

Följaktligen har man konsekvent försökt minska skadorna för civilbefolkningen genom internationellt samarbete och konventioner. Trots det fortsatte flera u-länder på 1990-talet att använda minor i stor skala tvärtemot konventionsbestämmelserna, särskilt i strid med förpliktelserna i det ändrade andra protokollet². I en studie³ framförde Internationella Rödakorskommittén (ICRC) kritiska synpunkter på nyttan av militär användning av minor. Tack vare ett starkt stöd från frivilligorganisationerna satte det internationella samfundet i början av 1990-talet upp som mål att införa totalförbud mot minor.

¹ FördrS 7—8/1955

² FördrS 102—103/2004

³ Henkilömiinat: ystävä vai vihollinen, tutkimus henkilömiinojen sotilaallisesta käytöstä ja tehokkuudesta (ISBN 952-9779-97-6)

Konventionen om förbud mot och förstöring av truppminor (Ottawakonventionen) från 1997 utgår från humanitära aspekter. Den förbjuder användning, utveckling, produktion, köp, lagring och transport av truppminor och den förpliktar parterna att förstöra befintliga lager av truppminor. För att garantera total täckning ålägger konventionen staterna att röja minor och stödja offer. Dessutom ska de avge årlig rapportering. Konventionen trädde i kraft den 1 mars 1999 och den har tillträtts av 157 länder. Bland de 38 länder som ställt sig utanför märks särskilt USA, Ryssland, Indien och Kina. Polen har undertecknat konventionen men än så länge inte ratificerat den. Finland är den enda EU-staten som inte har tillträtt konventionen.

System för att kompensera infanteriminornas kapacitet

Att Finland har dröjt med att tillträda Ottawa-konventionen hänger samman med att infanteriminorna spelar en så stor roll i det territoriella försvaret och möjligheterna att kompensera den försvarsförmåga som de representerar. Minor har haft en proportionellt sett viktigare position i vårt försvar än i de flesta andra länder i Europa. Det finns inga minerade områden i Finland och vi har inte tillverkat infanteriminor sedan 1981, påpekar utskottet. Inte heller har vi exporterat sådana minor. I sitt utlåtande (FsUU 2/2011 rd) anser försvarsutskottet att Finland inte har använt minorna ansvarslöst och följaktligen inte heller har gett upphov till humanitära problem.

I försvarets lager finns det 1 029 763 infanteriminor som är förbjudna enligt Ottawakonventionen. Utskottet påpekar att propositionen uppger fel typ av minor. Enligt uppgift är de rätta typerna Rörmina 43—86, Rörmina 68—95 och Sprötmina 65—98.

Ottawakonventionen ålägger parterna att förstöra alla lager av infanteriminor senast fyra år från det att konventionen har trätt i kraft för parten i fråga. Försvaret kommer i överensstämmelse med konventionen att ha kvar 16 500 minor för utbildning och utveckling av tekniken för att förstöra minor. Enligt vad utskottet har erfärut är

antalet uträknat för att räcka till för årlig utbildning av en reservarmé i tjugo år.

Regeringen uppger att den kapacitet som försvinner kommer att kompenseras genom satsningar på ett flertal kapacitetsområden. Arbetet med att kompensera kapaciteten har fortskridit enligt planerna. Försvarsutskottet behandlar frågan om att kompensera försvarsförmåga ingående. Utrikesutskottet har ingenting att anmärka mot utlåtandet från försvarsutskottet (FsUU 2/2011 rd).

I utlåtande går försvarsutskottet in på de negativa effekterna, bland annat för försvarsförmågan, av att Finland avstår från infanteriminor. Konsekvenserna kan, enligt försvarsutskottet, i det stora hela kompenseras genom att ett flertal kapacitetsområden vidareutvecklas som det är planerat. Sammantaget kommer projekten att ha så stor effekt att försvarets totala prestanda förbättras. Försvarsutskottet anser att anslaget på ca 300 miljoner euro för att kompensera infanteriminornas prestanda möjliggör en kompensation på miniminivå.

Med tanke på ett trovärdigt nationellt försvar ser utrikesutskottet det som nödvändigt att programmen för att kompensera infanteriminornas prestanda genomförs trots trycket på att skära i försvarsutgifterna.

Utskottet förutsätter en årlig rapport till utrikesutskottet och försvarsutskottet om programmet för att kompensera infanteriminorna.

Humanitär verksamhet och minröjning

Ottawakonventionen har enligt uppgift haft stora effekter i humanitärt hänseende. På 1990-talet föll nästan 25 000 människor årligen offer för minor. Omkring 4 000 personer omkom 2009 på grund av minor och oexploderade rester från krig, enligt Landmine Monitor som bevakar minsituationen.

Tillverkningen har minskat avsevärt till följd av konventionen och det finns de facto ingen marknad längre för infanteriminor. Sedan Otta-

wakonventionen godkändes har parterna förstört omkring 44 miljoner infanteriminor. Enligt utredning tillverkades infanteriminor i 54 länder innan konventionen kom till, men numera förekommer tillverkning i bara 12 länder som inte tillträtt konventionen.

Minerade områden finns fortfarande i nästan 70 länder. Inte minst u-länderna har svårt att uppfylla konventionsförpliktelserna bland annat på grund av resursbrist. Genom så kallad humanitär minröjning kan utvecklingen på landsbygden påskyndas genom att odlingsbar mark tas i besittning och flyktingar återvänder. I arbetet ingår det att röja minor och andra oexploderade rester från krig, förstöra minlager, hjälpa offer, utbilda människor i att undvika olyckor, informera och förbättra de nationella resurserna. År 2009 skänkte det internationella samfundet omkring 450 miljoner amerikanska dollar till minröjning enligt konventionsförpliktelserna i 54 länder. De största bidragen gick till Afghanistan, Sudan, Irak, Libanon och Kambodja.

Med bidrag från Finland har alla delområden inom humanitär minröjning kunnat stödjas med 58,6 miljoner euro sedan 1999. Projekt som Finland har gett bidrag till har också satsat på att förbättra kvinnors situation, bland annat genom utbildning. De senaste åren har bidraget varit ungefär 5 miljoner euro årligen och det har kommit från anslagen till utvecklingssamarbete. För 2011 har 5,3 miljoner euro avsatts för bemyndigande att ingå avtal. Framöver är det meningen att biståndet ska höjas stegvis så att årsnivån 2014 är 6 miljoner euro.

Utskottet ser det som angeläget att Finland fortsätter stödja den humanitära minröjningen.

Finland och konventionen

Vårt mål har varit att infanteriminor ska förbjudas genom ett världsomfattande, juridiskt bindande avtal som kan verifieras. Finland uttryckte sitt principiella stöd till ett universellt förbud mot infanteriminor i den säkerhets- och försvarspolitiska redogörelsen 1997. Ursprungligen hade Finland som mål att tillträda Ottawakon-

ventionen 2006. I den säkerhets- och försvarspolitiska redogörelsen från 2004, som antogs av riksdagen, var regeringens strategi att Finland ska tillträda Ottawakonventionen 2012. I redogörelsen framhölls det vidare att infanteriminorna kommer att förstöras enligt förpliktelserna i konventionen och en trovärdig försvarskapacitet upprätthållas genom att kompenserande system köps in 2006—2016 med hjälp av nödvändiga extra anslag i försvarets anslagsram. Strategin för tillträdet befestes i den säkerhets- och försvarspolitiska redogörelsen 2009.

Tillträdet har dragit ut på tiden eftersom Finland har velat försäkra sig om att kunna köpa in kompenserande materiel utan att ge avkall på de säkerhets- och försvarspolitiska aspekterna. Att döma av information till utskottet och utlåntagandet från försvarsutskottet (FsUU 2/2011 rd) kan Finland nu tillträda Ottawakonventionen som förbjuder infanteriminor utan att det inkräktar på de säkerhets- och försvarspolitiska aspekterna. Trots den långa prövnings- och anpassningstiden är det inte helt problemfritt att tillträda konventionen eftersom den rådande ekonomiska krisen ställer vissa kostnadskrav också inom försvaret. Men ett tillträde är godtagbart för att vi ska kunna fullfölja strategierna i de säkerhets- och försvarspolitiska redogörelserna från 2004 respektive 2009. Det är en konsekvent utrikespolitisk linje för att befästa det internationella regelverket — också i frågor där vårt handlande inte har ställt till med några problem.

Finland har aktivt arbetat för att utveckla och genomföra internationell humanitär rätt och är part i alla viktiga konventioner inom humanitär rätt. Det är en konsekvent slutsats att Finland tillträder Ottawakonventionen i överensstämmelse med tidigare riktlinjer från riksdagen.

Det är oroväckande att stora stater som Kina, Indien, Ryssland och USA inte har tillträtt Ottawakonventionen. Finland bör arbeta för att konventionen ska vara heltäckande och effektiv, framhåller utskottet. EU bör medverka till att den humanitära rätten utvecklas och genomförs, in-

begripet Ottawakonventionens universella karaktär, genom strategiskt partnerskap som ett led i den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. Också med hänsyn till utvecklingen i Mellanöstern spelar det en roll att konventionen får större täckning eftersom bland andra Egypten, Israel och Libyen inte har tillträtt den.

Behandlingsordning och lagförslag

I propositionen redovisar regeringen på behörigt sätt varför avtalet kräver riksdagens godkännande och vilken behandlingsordningen är. Beslut om att godkänna konventionen kan fattas med enkel majoritet av de avgivna rösterna och lagen om sättande i kraft av konventionen kan behandlas i vanlig lagstiftningsordning.

Konventionen ska sättas i kraft genom en särskild lag om ikraftsättande och genom förordning av republikens president. Ikraftsättandelagen (lagförslag 1) sätter i kraft de bestämmelser i konventionen som ingår i lagstiftning, men den innehåller också bestämmelser om behörig myndighet (2 §), utlämnande av uppgifter (3 §), undersökningsförfarande (4 §) och handräckning (5 §).

Under behandlingen i utskottet kom frågan upp om 3 § om utlämnande av uppgifter bör förtydligas för att den inte ska gälla uppgifter som ingår i skyddet för privatlivet. Utrikesutskottet begärde därför kompletterande information om räckvidden för 3 §.

I och med Ottawakonventionen måste Finland också godta skyldigheten att lämna ut uppgifter om kontrollen för att målen med konventionen ska nås. Syftet med 3 § är att myndigheter i Finland ska kunna lämna ut de, eventuellt sekretessbelagda, uppgifter som krävs i konventionen till undersökningsdelegationen enligt artikel 8.14 och myndigheter i andra länder enligt artikel 6 och 7 eller FN:s generalsekreterare oberoende av lagen om offentlighet i myndighetenas verksamhet (offentlighetslagen 621/1999). Ingen undersökningsdelegation har kallats in till

någon part under den tid som Ottawakonventionen har funnits, påpekar utskottet.

Det är möjligt att Finland på grundval av artikel 8 skulle komma att lämna ut sekretessbelagda uppgifter till delegationen som inte hör ihop med kontrollen, men som är sekretessbelagda på grundval av någon annan bestämmelse än 24 § 10 punkten i offentlighetslagen som gäller militär underrättelseverksamhet och försvaret. Det kan exempelvis vara företags- och affärshemligheter. Det kan hända att Finland på grundval av artikel 6.6 kan komma att lämna ut uppgifter till den databas för minröjning som upprättats inom FN-systemet, särskilt uppgifter om olika metoder och utrustning för minröjning som inte är offentliga. På grundval av artikel 7.1 får Finland rapportera detaljerad information om nationella genomförandeåtgärder, även om den inte är offentlig till alla delar, till FN:s generalsekreterare och övriga parter. I sådana fall är det viktigt att på behörigt sätt se till att mottagaren behandlar uppgifterna enligt klassificeringen i Finland.

Rätten att lämna ut uppgifter har begränsats på flera olika sätt. För att undersökningsdelegationen ska få tillträde till Finland krävs det enligt konventionen att Finland har kommit med en anmodan. Dessutom måste delegationen följa de villkor som Finland anser vara nödvändiga bland annat för att skydda landets konstitutionella rättigheter. Vidare innehåller 4 § i ikraftsättandelagen en del restriktioner som avser att minska olägenheterna på grund av utredningarna och ange de absoluta gränserna för utredningsfullmakterna. I exempelvis 4 § 3 mom. sägs det att undersökningar inte får göras i lokaler avsedda för permanent boende. Bestämmelsen ska enligt regeringen garantera hemfridsskyddet enligt 10 § 1 mom. i grundlagen. I detta sammanhang hänvisar utskottet till grundlagsutskottets synpunkter på skyddet för privatlivet och vad det innefattar (GrUU 62/2010 rd). Enligt uppgifter till utskottet är det inte meningen att lämna ut uppgifter som är sekretessbelagda på grund av skyddet för privatlivet.

Utskottet har fått information som talar för att 3 § i det första lagförslaget kompletteras med en

hänvisning till artiklarna 6—8 om utlämnande av uppgifter för att frågan ska regleras tydligt.

I samband med konventionen måste också strafflagen (39/1889) kompletteras med en straffbestämmelse om brott mot förbudet mot infanteriminor och tvångsmedelslagen (450/1987 och 806/2011) med en bestämmelse som tillåter teleavlyssning och bostadsavlyssning vid utredning av den typen av brott. Lagutskottet (LaUU 12/2011 rd) har ingenting att anmärka mot innehållet i lagförslagen.

Lagutskottet föreslår att den föreslagna straffbestämmelsen i det andra lagförslaget ska ingå i 11 kap. 9 a § och att den gällande 9 a § som kriminaliserar tortyr flyttas över till 9 b §. Då finns krigsbrott och brott relaterade till vapen samlade i en grupp i 11 kap. Utrikesutskottet anser förslaget motiverat eftersom det gör lagstiftningen tydligare och mer konsekvent. Trots det föreslår utskottet att den nya straffbestämmelsen tas in

som en ny 7 a § för att paragraferna med straffbestämmelser inte ska behöva flyttas. Den typen av paragrafflyttningar är ovanliga och bör undvikas för rättssäkerhetens skull. Då måste den inledande meningen också justeras.

Utskottets förslag till beslut

Riksdagen

godkänner konventionen i propositionen,

godkänner lagförslag 3 och 4 utan ändringar,

godkänner lagförslag 1 och 2 med ändringar (Utskottets ändringsförslag) och

godkänner fyra uttalanden (Utskottets förslag till uttalanden).

Utskottets ändringsförslag

1.

Lag

om sättande i kraft av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i konventionen om förbud mot användning, lagring, produktion och överföring av infanteriminor samt om deras förstöring och om tillämpning av konventionen

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1—2 §
(Som i RP)

3 §

Utlämnande av uppgifter

Trots bestämmelserna om sekretess får finska myndigheter lämna ut handlingar och uppgifter

enligt artiklarna 6—8 i den konvention som avses i 1 §, om de är nödvändiga för att fullgöra skyldigheterna enligt konventionen.

4—6 §
(Som i RP)

2.

Lag

om ändring av 11 kap. i strafflagen

I enlighet med riksdagens beslut
fogas till 11 kap. i strafflagen (39/1889) en ny 7 a § som följer:

11 kap.

Ikraftträdandebestämmelsen
(Som i RP)

**Om krigsförbrytelser och brott mot mänsk-
ligheten**

7 a (9 b) §

Brott mot förbudet mot infanteriminor

(Som i RP)

Utskottets förslag till uttalanden

1. Riksdagen förutsätter att statsrådet genomför programmen för att kompensera infanteriminornas prestanda trots trycket på att skära i försvarsutgifterna.
2. Riksdagen förutsätter att en årlig rapport om programmet för att kompensera infanteriminorna lämnas till utrikesutskottet och försvarsutskottet.

3. Riksdagen förutsätter att statsrådet fortsätter stödja internationell humanitär verksamhet för att minska minskadorna.
4. Riksdagen förutsätter att statsrådet bland annat via EU arbetar för att Ottawakonventionen ska få större räckvidd och bli effektivare.

UtUB 2/2011 rd — RP 15/2011 rd

Helsingfors den 15 november 2011

I den avgörande behandlingen deltog

ordf. Timo Soini /saf
vordf. Pertti Salolainen /saml
medl. Jouni Backman /sd
Christina Gestrin /sv
Pekka Haavisto /gröna
Ilkka Kanerva /saml
Ilkka Kantola /sd
Mari Kiviniemi /cent
Katri Komi /cent

Johannes Koskinen /sd
Annika Lapintie /vänst
Maria Lohela /saf
Petteri Orpo /saml (delvis)
Tom Packalén /saf
Aila Paloniemi /cent
Ben Zyskowitz /saml
ers. Timo Heinonen /saml.

Sekreterare var

utskottsråd Raili Lahnalampi.

RESERVATION

Motivering

Propositionen om Finlands tillträde till Ottawa-konventionen som förbjuder infanteriminor är dåligt motiverad i utrikespolitiskt, militärt och ekonomiskt hänseende, anser vi sannfinländare.

Redan i samband med den säkerhets- och försvarspolitiska redogörelsen 2004 fattade Finland ett felaktigt beslut om att tillträda Ottawa-konventionen. I motiven till beslutet fick försvaret återigen löften om adekvata resurser för att kompensera personminorna. Försvarsmakten räknar med att det behövs 600 miljoner euro, men politikerna sträcker till bara en tredjedel av beloppet. Dessutom gjorde vi avkall på klustervapen 2010 i samband med Oslokonventionen trots att de hade kunnat vara ett viktigt vapensystem för att kompensera minorna. I själva verket kan inget vapensystem fullt ut kompensera det mervärde personminorna har för vårt försvar.

Våra rör- och sprötminor skadar ingen annan än fiender som anfaller vårt land och våra lagar tillåter inte att de används utanför Finlands gränser. Minorna bromsar i hög grad en mekanisk fiende i och med att de ger våra egna trupper chansen att ställa upp ett försvar. Minorna behövs också för att skydda tusentals kritiska infrastrukturmål. Dessutom är det ett utmärkt medel för att skydda jägare som vill komma åt underhållet till fienden och ägna sig åt underrättelseversamhet.

I synnerhet nu när regeringen har planer på massiva kostnadsbesparingar, hela 800 miljoner euro, inom försvaret är återverkningarna av ratificeringen ytterst skadliga för vårt militära försvar. Infanteriminorna är ett kostnadseffektivt försvarssystem som minskar fiendens anfallsbenägenhet, och det kommer vi att behöva när det är skvalt om pengar inom försvaret. De negativa multipla effekterna av budgetnedskärningarna och ratificeringen av Ottawakonventionen är extremt allvarliga.

Staterna har rätt att försvara sin territoriella integritet och det är minorna mycket väl lämpa-

de för. Efter att personminor har använts i terroristsyfte har det visat sig att de är extra förödande för kvinnor och barn. Ingen vill förneka att personminorna ger upphov till lidande i ett flertal länder i Afrika och Asien när minorna hantearas slarvigt eller avsiktligt används mot civila. Däremot använder vår försvarsmakt infanteriminor ansvarsfullt och övervägt.

Ute i världen har Finland inte rykte om sig att vara ett minland, tvärtom. Finland har inte tillverkat minor sedan 1981, aldrig exporterat minor, använder exakta minkartor som ett led i spärrningstaktiken och deltar förtjänstfullt i minröjningen inom ramen för utvecklingssamarbete och fredsbevarande verksamhet. Finland har inga praktiska skäl för att ratificera konventionen, särskilt inte att ratificera den fullt ut. Däremot är det helt berättigat att fråga sig varför länder som använder minor uteslutande och enbart för försvarsrelaterad krigföring ska "tvingas" tillträda konventionen.

Ottawakonventionen förbjuder användning, utveckling, produktion, köp, lagring och transport av infanteriminor. Dessutom måste lagren av infanteriminor förstöras. Handräckningsbestämmelsen föreskriver att länderna ska stödja minröjning och hjälpa dem som fallit offer för minor. Visserligen har 157 länder tillträtt konventionen, men fortfarande har hela 38 länder ställt sig utanför — bland annat Ryssland närmast oss. I själva verket står hälften av världens befolkning utanför Ottawakonventionen. Den har inte sitt ursprung i FN och de viktigaste länderna i FN:s säkerhetsråd har inte tillträtt den. Följaktligen finns det inga förutsättningar för ett heltäckande förbud mot minor.

Bland EU-länderna har Polen inte ratificerat konventionen. Vi sannfinländare anser att man i ratificeringen av Ottawakonventionen bör tillämpa sund ömsesidighet enligt Polens exempel. Finland bör delta i minröjning och stödja offer för minor på det sätt som konventionen förpliktar, men inte förstöra infanteriminorna

förrän våra grannländer, särskilt Ryssland, tillträder och ratificerar konventionen samtidigt som vi.

Vi sannfinländare godtar alltså inte propositionen om tillträdet till Ottawakonventionen eftersom den inte är utrikespolitiskt motiverad, eftersom den försämrar vår försvarsförmåga och eftersom den inte är ekonomiskt rationell.

Förslag

Vi föreslår

att riksdagen inte godkänner konventionen i propositionen och

att lagförslagen 1—4 avböjs.

Helsingfors den 15 november 2011

Timo Soini /saf
Maria Lohela /saf
Tom Packalén /saf